

Kedves Testvérek!

A Szentháromság ünnepe van és templomunk búcsúja. Főoltárunk képe a Szűz Mária mennybevétele a három isteni személy az Atya, Fiú és a Szentlélek által. A mai evangéliumban olyan szép ez, ahogyan azt mondja az evangélista, hogy Jézus azzal bátorítja és biztatja a tanítványokat, hogy „...majd eljön a lélek, és elvezet benneteket a teljes igazságra. Mert hiszen most még nem vagytok elég erősek, bár egyébként sok mindent akarnék és tudnék nektek mondani, de még most nincs itt az ideje.” Jézus nem azt mondja az apostoloknak, hogy majd eljön a lélek, mindent elmond nektek; A-tól Z-ig mindent, előlről-hátulról. Nem ezt mondja, hanem azt mondja, hogy „elvezet majd benneteket a teljes igazságra”. Tehát a keresztyény igazságok megismerése számunkra nyilvánvalóan akkor egy folyamat a jelenben, de a jövőben is. Arról van szó, hogy a Szentlélek nem megoldja helyettünk, hanem elvezet bennünket az igazságra, kísér majd minket az életünk során.

A Szentlélek Istennel való kapcsolatban, nem egyszer abba a tévedésbe vagy zsákutcába futunk, mint kétezer évvel ezelőtt az ember Jézussal összefüggésben a zsidóság is megtapasztalt. Hogy ott állt a második isteni személy az emberek előtt, a hívő zsidók előtt, akik ismerték a prófétai jóvendöléseket, és az emberek látták az embert, de nem is látták meg benne az Isten fiát. Nem ismerik föl. Az embereket, akik Jézussal személyes kapcsolatba kerültek, az érdekelte, hogy Jézus mit tud értünk tenni. Hogy most tesz-e csodát, hogy feltámaszt-e, hogy meggyógyít-e, hogy meghosszabbítja az életemet, hogy visszaadja a látásomat, a hallásomat? Megint nem akarom tovább mondani, hogy a kor embere is kétezer évvel ezelőtt azzal a nehézséggel küzdött, hogy ott van az Isten, és semmi más nem foglalkoztat bennünket, mint hogy: Mit tudunk tőle kapni, mit tudunk kivenni ebből a helyzetből? Isten számunkra szinte egészen árnyékban maradhat. Mintha a mai emberek is ugyanezzel a lelkiüreltel lennének, az Isten, de főleg a Szentlélek iránt.

Ha valakivel kapcsolatban ez a nehézségünk még fokozottabban fölmerül, az pont a Szentlélek Isten, akiről hittel valljuk, hogy személy, mint az Atya, személy, mint a Fiú, a Lélek személy, és mégis, mikor az az ígélet, hogy jön majd a Szentlélek, föltárja a jövőt, és elvezet bennünket a teljes igazságra – az ember mit kezd el kérdezni: Hogy lesz a jövő? Hogy fog pontosan történni? Minthogyha a Szentlélek igazából nem is érdekelne bennünket. Mondja el, mi hogy lesz, és akkor mehetünk a dolgunkra és ő is mehet a dolgára!

Mai evangélium pont ezen a szemléletmódon akar túlvezetni bennünket. Mikor ez hangzik el az emberek felé, hogy „föltárja nektek a jövőt”, hogy akkor azt mondja: Jó, de akkor mi a jövő? Számunkra az igazi és lényegi kérdés, miután a Szentlélek egy személy, hogy „Ki a jövő?” Az ember számára az igazi nagy kérdés így szól. Nem az, hogy mi a jövő, hanem számomra ki a jövő. Ahogyan Jézus elmondhatta azt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Én vagyok a föltámasztás.” Ha úgy töprengünk egy picit, hogy a Szentlélekkel, mikor találkozunk, Szentlélek például hogyan fejezné ki magát? Akár még az sem elképzelhetetlen, hogy a Szentlélek azt mondja nekünk: „Én vagyok a jövő.”

Mi az, ami a jövőben számunkra biztos? A válasz tulajdonképpen egyszerű. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Tehát, akik biztosan lesznek a mi életünkben és a mi jövőnkben: az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Ezért ha valakinek fontos a jövő; Atya, Fiú, Szentlélek. Akkor ez pontosan azt jelenti, ha valakit izgat a jövő, érdekel a jövő, szeretne egy szép jövőt, egy teljes jövőt, egy gazdag jövőt, most a szónak átvitt értelmében; Atya, Fiú, Szentlélek által valósulhat meg. Kapcsolat a teremő Istennel, kapcsolat a megváltó Jézussal, kapcsolata a megszentelő Szentlélekkel.

Hogyha nekünk fontos a jövő, hogy Szentlélek hogyan vezet el bennünket a megfelelő látásmódhoz a jövőre vonatkozóan? Úgy, hogy segíti a döntéseinket. Hogy megértsük, mit is jelent egy rövid jelentet szeretnék idézni. Egy fiatalember rácsodálkodik valakire, aki 40 éve házasság, és megkérdezi tőle, hogy tényleg „40 éve?” A férfi megerősíti, hogy valóban 40 éve. Akkor azt mondja neki, hogy: „Jaj, de remélem én is, hogy én is így leszek a szerelmemmel! Hát már három hónapja járunk együtt.” Erre az idősebb férfi megragadja a fiatal karját, és azt mondja: „Fiatalember, ezt maga ne remélje! Döntse el!” Szentlélek miben segít? Abban, hogy döntünk el, hogy ami rajtunk múlik, azt döntünk el, hogyan vagyunk az Istennel. Fontos vagy nem? Mert az a jövő, ami után vágyakozunk és sóvárgunk, az a jelenbéli döntéseinken múlik nagyon sok szempontból; az előzetes döntéseken, a stratégiai döntéseken, az elköteleződésen.

Most ha arról beszélünk, hogy a Szentlélek a jövő, föltárja a jövőt számunkra az, hogy hogyan viszonyuljunk hozzá, hát biztos nem azt tárgyalja föl, hogy rettegünk. Ma egy rettegő és bizonytalan jövő elé néző társadalomban élünk. Milyen sokan vannak így! Akik a templomba járnak, aranyosak, kedvesek, jórahalók. De ha azt kérdezzük tőlük, hogy „Hiszel-e a föltámasztásban?”, akkor valami ilyesmi válasz érkezik, hogy: „Jaj, hát az a papok dolga, hogy ezt mondják. Azt persze tudjuk, ez jó, de hát nem is olyan fontos, ami itt van az a fontos. Csak az a biztos.” Tulajdonképpen nincs viszony a jövővel, csak hát valamelyest éppen meg tudok markolni a jelenben, azzal van viszony. És amikor a Szentlélek föltárja, hogyan érdemes a jövőhöz

viszonyulnunk, akkor tulajdonképpen egészen elemi módon tulajdonképpen meghív bennünket arra, hogy egy pozitív kapcsolatunk legyen a jövővel. Ne csak reméljük, hanem akarjuk a feltámadott Krisztus által elhozott keresztény jövőt.

A következő, hogy hogyan érdemes viszonyulnunk akkor a jövőhöz? Hát egész biztos, hogy egy picit érdemes a természetes ösztönös természetünket fölülmuló módon viszonyulni a jövőhöz. Talán tudatosan. Miért? Most hadd hozzak ide egy olyan kutatást, ami engem nagyon megrendített. Ez pedig az, arra voltak kíváncsiak, hogy a XXI. században dolgozni kell, mert különben nagy bajban vagyunk. Az ember mégiscsak megélheti azt, hogy bármikor elveszthetjük a munkánkat, és akkor még nagyobb bajban vagyunk. Egy kicsit egy olyan világban élünk, ahol dupla vagy semmi, mert ha jó állásunk, akkor jól mennek a dolgok, ha meg nincs, akkor nagy bajban vagyunk. És arra voltak kíváncsiak a kutatók, hogy a szülők mitől félnek a jövőre vonatkozóan jobban? Első. Attól félnek a szülők jobban, hogy elveszítik, ahogy ezt szoktuk mondani, az egzisztenciájukat. Tehát azt a biztos megélhetési forrást, azokat – nem ragozom –, ami nyilván a családjukra is kiterjed, és persze, hogy fontos, nem csak magamért dolgozom, hanem abból tudom fönntartani, hogy abból tudjuk fönntartani a családot. Tehát ez az egyik, ettől félünk-e jobban. Második, hogy miközben dolgozunk, és félünk, hogy ezt elveszítjük, és ennek esetleg rossz következménye lesz, és majd nem tudunk a gyerekeinknek mindent megadni, hogy ennek persze lehet, hogy az az ára, hogy nem is vagyunk a gyerekeinkkel. Dolgozunk rengeteget, hogy mindent megadjunk a gyerekeinknek. Közben nem vagyunk velük. És akkor hát igazából alig van kapcsolat, alig van érzelmi kötődés, alig vannak közös programok, élmények, események, satöbbi. Sőt mire haza érünk este, hullafáradtak vagyunk és kimerültek, ennek okán például, hát nem magunkat adjuk a gyerekeinknek, hanem hát odaadjuk az okos eszközöket, mindenféle képernyős dolgokat, amikkel pedig maradandó károsodást tudnak okozni gyermekeinkben, főleg, ha nagyon korán adjuk oda, és sokat vannak gyerekeknek a kezében. Közhelyként hangzik el, tudom, de azért most egy új gondolatot szeretnék hozzáfűzni.

Tehát akkor hogyan viszonyuljunk a jövőhöz, a Szentlélek mit tárhat föl számunkra? Hogy ne állandóan a célok körül keringjünk, meg ilyen álmom, olyan álmom, hanem jó irányokat tűzzünk ki. Ha van mondat, ami a kereszténységgel semmilyen módon nem egyeztethető össze, hogy cél szentesíti az eszközöket. Amikor a Szentlélek segít bennünket, hogy jó viszonyban legyünk a jövővel, akkor pont biztos, hogy ezt megtanítja nekünk, hogy elvezessen a teljes igazságra, még ha nekem ez egy hosszú folyamat is, hogy ezt megértsük, hogy a cél nem szentesíti az eszközt. Mert amikor azt mondom, így a cél, úgy a cél, sokszor mi történik? A másik ember eszköz lesz. Hát akkor a feleségnek megvan az igazsága, és azt keresztülnyomja a férjén. A férfinak megvan az igazsága, azt addig mondja, míg a felesége bele nem ún. Szülő mondja a gyerekeknek az igazságát, és ezt az igazságot, végig erőlteti, a gyermek nem veszi komolyan. A Szentlélek nem arra tanít meg bennünket, hogy a cél, és akármilyen csodálatos nemes cél, és utána aztán keresztülgázoljunk akárkin, akárkiken, hanem pont fordítva. Megválaszthatom azt, hogy akkor mi az irány, amire a Szentlélek elvezet bennünket, de ennek nem eszköze, hanem célja a másik ember.

A következő, hogy mire tanít meg a Szentlélek? Hogyan viszonyuljunk a jövőhöz? Úgy, hogy vegyük komolyan a jelent. A legpontosabban, a jelenben csináljuk jól! Ezért aztán akkor például így is föltehetjük a kérdést, hogy „Most akkor te bízol a jövőben?”.

Ahogy az ember kissé olyan emberi módon – megint nem kritika akar ez lenni – úgy elképzeljük a jövőt, valahogy ez a képzetünk, azért csak lesz valami jövőnk esetleg, talán egy halálon túli is, és hát ez tényleg nagyszerű, és hát ebben a jövőben itt meg odaát is, hát valahogy Isten biztos szerepelni fog. A realitás sokkal inkább az, hogy az embernek nem jövője van, hanem Istene van, Istennel való kapcsolata. Az embernek kapcsolata van az Istennel, és Istennek kapcsolata van velünk és a keresztény jövőnk ezen belül van.

Ezért nem csak azt mondhatjuk, hogy Isten a jövőm, vagy a jövőnk, többes számban, hanem azt is, hogy az embernek a szó mondjuk olyan tenyeres-talpas értelmében nincs is jövője. Az embernek szentháromságos Istennel való kapcsolata van és ezen belül a Szentlélek, mint személy megmutatja nekünk, hogy hogyan legyünk vele kapcsolatban, és rajta keresztül hogyan legyünk Jézussal, és a Teremtő Istennel, és az ember számára pont ez a jövő. És ezért lehetünk pozitívak a jövőre vonatkozóan, mert ez kapcsolat elvehetetlen, mert így a végtelennel vagyunk kapcsolatban. Amen.